

John le

GARRÉ

Tulenarka

totuus

TAMMI

JOHN LE CARRÉ

Puhelu vainajalle
Paholaisen siivet
Mies kylmästä
Peilisota
Tapahtui Bostonissa
Pappi, lukkari, talonpoika, vakooja
Sota ilman sankareita
Värisuora
Pieni rumpalittyttö
Täydellinen vakooja
Sankari vai vakooja
Vakoojan testamentti
Yön pakolainen
Vain meidän kesken
Panaman räätäli
Single & poika
Uskollinen puutarhuri
Ylimmät ystävät
Pakanalaulu
Lainsuojatuon
Hurmaava petturi
Tulenarka totuus

JOHN LE CARRÉ

Tulenarka
totuus

Suomentanut Anna Lönnroth

Englanninkielinen alkuteos *A Delicate Truth*

ilmestyi Isossa-Britanniassa 2013.

Copyright © David Cornwell, 2013

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7559-7

VJC:lle

Ei mikään talvi kevään kasvua taita.

DONNE

Jos puhuu totta, jää ennen pitkää kiinni.

OSCAR WILDE

I

Notkea ja ketterä hiukan alle kuusikymmentävuotias mies asteli levottomana edestakaisin huoneessaan Gibraltarin brittiläisessä kruununsiirtomaassa sijaitsevan mitään sanomattoman hotellin toisessa kerroksessa. Vaikka hänen leimallisen brittiläiset piirteensä olivat miellyttävät ja selvästi arvokkaat, nyt ne ilmensivät sietokyvyn rajamaille ajettua koleerista luonnetta. Miestä olisi voinut päätyä pitämään hajamielisenä luennoitsijana, jos olisi jonkin aikaa tarkkaillut hänen lukutoukkamaista etukumaraansa, harppovia askeleitaan ja valkean kirjomien mustien hiusten harhailevaa otsakiharaa, jota oli toistuvasti kuritettava luisevan ranteen äkkinaisillä kiskaisuilla. Kovinkaan moni ei varmasti olisi edes mielikuvituksellisimmissa unelmissaan tullut arvelleeksi häntä brittiläiseksi keskitason virkamieheksi, joka oli repäistä työpöytänsä äärestä varsin arkiselta osastolta hänen majesteettinsa ulko- ja kansainyhteisöministeriössä, ja lähetetty hoitamaan äärimmäisen arkaluontoista huippusalaista tehtävää.

Hänen omaksumansa etunimi oli, kuten hän vakuutteli itselleen välistä puoliääneenkin, Paul, ja sukunimi – jota ei ollut erityisen vaikea muistaa – Anderson. Kun hän pani television päälle, se toivotti: *Tervetuloa, herra Paul Anderson. Tekisikö mieleenne ennen päivällistä nauttia talon tar-*

joama aperitiivi Lordi Nelson -kabinetissamme! Huutomerkki soveliaamman kysymysmerkin tilalla ärsytti hänen pedanttia puoltaan taukoamatta. Siitä lähtien, kun hänet oli suljettu tänne, hänellä oli ollut yllään hotellin valkoinen froteekylpytakki, paitsi silloin kun hän oli turhaan yrittänyt nukkua ja sinä ainoana kertana, kun hän oli hiljaiseen aikaan luikahtanut yläkertaan yksinäiselle aterialle kattoravintolaan, jonne leyhyi kloorinhajua tien toisella puolella sijaitsevan talon kolmannen kerroksen uima-altaasta. Kuten moni muukin huoneessa, kylpytakki, joka ei yltänyt peittämään hänen pitkiä jalkojaan, löyhkäsi eltaantuneelle tupakansavulle ja laventeli-ilmanraikastajalle.

Astellessaan hän purki päättäväisesti tunteitaan virkansa toimittamiseen kuuluvien tavanmukaisten rajoitteiden pidäteleimättä. Välillä hänen piirteensä pingottuivat ilmaisemaan vilpítőntä hämmennystä, ja kohta hän taas mulkoili itseään ruudulliseen tapettiin ruuvatusta kokovartalopeilistä. Aika ajoin hän puhkesi puhumaan joko helpottuneena tai kehoittavasti. Taasko puoliääneen? Mitä väliä sillä oli, kun sattui olemaan vankina tyhjässä huoneessa, jossa ei ollut muita kuulijoita kuin sävytetty valokuva rakkaasta nuoresta kuningattarestamme ruskean hevosen selässä?

Muovipinnoitetulla pöydällä oli kerrosvoileivän jäänteet – hän oli todennut voileivän vainaaksi jo sen saapuessa – ja hylätty pullollinen lämmintä Coca-Colaa. Vaikka päätös ei ollut helppo, hän ei ollut sallinut itselleen alkoholia sen jälkeen, kun oli muuttanut huoneeseen. Sänky, jota hän jo vihasi enemmän kuin mitään muuta sänkyä, oli riittävän iso kuudelle, mutta sille ei tarvinnut oikaista itseään kuin hetkeksi, ja selkä jo kiljui tuskasta. Sen päällä oli kiiltävä, karmiininpunainen tekosilkkipelite, jolla lojui viattoman näköinen kännykkä. Hänelle oli vakuutettu, että siihen oli asen-

nettu korkeimman luokan salaustoiminnot, ja vaikka hän ei juuri luottanut sen tapaisiin toimenpiteisiin, hän saattoi vain olettaa, että se piti paikkansa. Aina ohittaessaan puhelimen hän tuijotti sitä moittivin, kaipaavin ja turhautunein katsein.

Ikävä kyllä, Paul, et voi pitää mitään yhteyttä koko tehtävän aikana, operaatioon kuuluvaa kommunikaatiota lukuun ottamatta, varoitti hänen kenttäjohtajakseen asettautuneen Elliotin eteläafrikkalainen ääni työläästi. Jos mainiota perhetäsi sattuisi kohtaamaan jokin epäonni poissaolosi aikana, he voivat ilmoittaa huolistaan ministeriösi henkilöstöosastolle, ja sieltä otetaan yhteyttä sinuun. Tuliko selväksi, Paul?

Kyllä vain, Elliot, alkaa pikkuhiljaa tulla.

Päästyään huoneen toiseen päätyyn yli-ison maisemakikkunan luo hän mulkaisi likaisten valoverhojen takana kaukaisena kohoavaa legendaarista Gibraltarin kalliota, joka kalvaana ja kurttuksena mulkoili häntä takaisin kuin vihainen ylhäinen leskirouva. Ja sitten hän taas tottumuksesta ja kärsimättömyyttään tutkiskeli vierasta rannekelloaan ja vertasi sen näyttämää aikaa sängyn vieressä olevan kelloradion vihreisiin numeroihin. Kolhiintunut mustatauluinen teräskello toimi sen kultaisen Cartier-kellon sijaisena, jonka hänen rakas vaimonsa oli antanut 25-vuotishääpäivälahjaksi yhden lukuisien täтивainaidensa perinnön avustuksella.

Mutta hetkinen! *Eihän Paulilla ole mitään hiton vaimoa!* Paul Andersonilla ei ole vaimoa eikä tytärtä. Paul Anderson on varsinainen perhanan erakko!

”Paul-rakas, ethän sinä *tuota* voi pitää”, oli hänen ikäisensä äidillinen nainen sanonut punatiilisessä esikaupunkihuvilassa Heathrowin lähellä pukiessaan häntä rooliinsa sisarellisen kollegansa kanssa silloin aikapäiviä sitten. ”Kun siihen on kaiverrettu nuo nätit nimikirjaimetkin. Sittenhän

sinun pitäisi sanoa, että olet varastanut sen joltakulta, joka on naimisissa, vai mitä Paul?”

Ja hän oli parhaan kykynsä mukaan yrittänyt toimia niin kuin kunnan kaveri ja osoittaa huumorintajua katsellessaan, kun nainen oli kirjoittanut tarralappuun *Paul* ja lukinnut kultakellon kassalaatikkoon yhdessä hänen vihkisormuksensa kanssa ajaksi, jota nainen oli kuvannut sanalla *toistaiseksi*.

Miten minä saakeli soikoon ikinä tulin joutuneeksi tähän läävään?

Hyppäsinkö itse vai tönäistiinkö minut? Vai oliko siinä vähän kumpaakin?

Voisitteko ystävällisesti muutaman valikoidun huonekierroksen aikana täsmällisesti kuvailla ne olosuhteet, jotka johtivat teidät tälle epätodennäköiselle matkalle siunatusta pitkäveiteisydestä tähän eristysselliin brittiläiselle siirtomaakalliolle?

”Mitenkäs rakas vaimoparka voi?” kysyy henkilöstöosaston, tuntemattomasta syystä nyt suurellisesti Human Resources -yksiköksi ristityn, eläkeiän kynnykselle ehtinyt jääkuningatar, joka on ilman selityksen sanaa käskenyt hänet korkeaan saliinsa perjantai-iltana, jolloin kaikki kunnan kansalaiset ovat kiirehtimässä kotiinsa. He ovat vanhoja kiistakumppaneita. Jos heillä ylipäänsä on mitään yhteistä, niin se, että heitä on enää jäljellä niin kovin vähän.

”Kiitos kysymästä, Audrey, uskallanpa sanoa, ettei lainkaan pahemmin”, hän vastaa määrätietoisella kepeydellä, jota hänellä on tapana käyttää tällaisissa henkeä uhkaavissa kohtaamisissa. ”Rakas, vaan ei parka. Hän on pysynyt täysin oireettomana. Entä sinä? Teräkunnossa varmaan-kin?”

”Eli hän on jätettävissä”, Audrey kaavailee jättäen ystävällisen tiedustelun huomiotta.

”No ei helkkarissa! Ai missä mielessä?” – määrätietoisesti edelleen hilpeän jutustelun linjoilla.

”Tässä mielessä: kiinnostaisiko sinua yhtään viettää neljä, ehkä *mahdollisesti* viisi huippusalaista päivää terveellisessä ilmastossa?”

”Saattaisipa sattumoisin mahdollisesti kiinnostaa melkoisestikin, kiitos vain, Audrey. Aikuinen tyttäreemme on tällä hetkellä luonamme, joten ajoitus ei tästä parane – hän kun on nimittäin *lääketieteen tohtori*”, hän ei voi olla lisäämättä ylpeänä, mutta Audreyyn tyttären saavutukset eivät tee vaikutusta.

”Minä en tiedä, mistä on kysymys, eikä minun tarvitsekaan tietää”, Audrey sanoo vastaukseksi kysymykseen, jota ei ole esitetty. ”Yläkerrassa on Quinn-niminen dynaaminen nuori apulaisministeri. Olet ehkä kuullut hänestä. Hän haluaa tavata sinut heti. Hän on uusi luuta, mikäli sana ei ole ehtinyt kiertää logistiikkaosaston kaukaisiin erämaihin. Siirtynyt äskettäin puolustusministeriöstä, mitä ei tietenkään voi pitää suosituksena, mutta näin se kuitenkin on.”

Mistä ihmeestä Audrey puhuu? *Totta kai* hän on kuullut. Lukeehan hän sanomalehtiä. Katsoo uutisohjelmaa. Fergus Quinn, maailmalle Fergie, on skottilainen räihinöitsijä, oleviinaan joku New Labour -tallin *bête intellectuelle*. Televisiossa hän on äänekkäs, riidanhaluinen ja huolestuttava. Lisäksi hän pitää kunnia-asianaan toimia kansan valtion byrokraattien keskuuteen lähettämänä vitsauksena – mikä tietysti kaukaa katsottuna on kiitettävä hyve, mutta jokseenkin levottomuutta herättävää, jos sattuu olemaan valtion byrokraatti.

”Siis ihan nyt hetikö?”

”Sitä arvelisin hänen tarkoittavan, kun hän sanoo *välittömästi*.”

Ministerin aula on tyhjä, henkilökunta lähtenyt aikaa siten. Ministerin mahonkiovi, järeä kuin raudasta valettu, on raollaan. Pitäisikö koputtaa ja jäädä odottamaan? Vai koputtaa ja työntää? Hän tekee vähän molempia ja kuulee: ”Älkää jääkö sinne seisomaan. Tulkaa sisään ja pankaa ovi kiinni.” Hän menee sisään.

Dynaaminen nuori ministeri on ahtautunut yönsiniseen smokkiin. Marmoriseen takkaan on tungettu punaista folio-paperia liekeiksi, ja hän on asettunut sen ääreen kännykkä korvallaan. Kuten televisiossa, hän on luonnossakin tanakka ja paksukaulainen, punainen tukka on lyhyeksi ajeltu, ja vikkelät, ahnaat silmät kurkistelevat nyrkkeilijän naamasta.

Takana kohooa yli kolmimetrinen muotokuva jostakusta 1700-luvun imperiuminrakentajasta sukkahousuissaan. Jännitys purkautuu ilkkurisuutena, ja hetken ajan on vastustamattoman houkuttelevaa verrata noita kahta hyvin erilaista miestä. Vaikka Quinn väittää kivenkovaan olevansa kansanmies, kummankin huulilla on sama etuoikeutetun tyytymätön mutristus. Kummallakin on paino toisella jalalla ja toinen polvi koukussa. Onko dynaaminen nuori ministeri aikeissa tehdä rankaisuretken vihattujen ranskalaisten luo? Vai aikooko hän New Labourin nimissä säттіä reuhaavien kansanjoukkojen mielipuolisuutta? Quinn ei tee kumpakaan, vaan ärähtää kännykälleen: ”Jutellaan myöhemmin, Brad”, marssii sulkemaan oven ja kääntyy ympäri.

”Minulle on kerrottu, että olette *kokenut Palvelun työntekijä*. Pitääkö se paikkansa?” Quinn sanoo syyttävästi huolella hoivatulla Glasgown-murteellaan, kun tulijan tarkasteleminen päästä varpasiin on näyttänyt vahvistavan hänen pahimmat pelkonsa. ”*Kylmäpäinen*, mitä se sitten tarkoit-

taakin. Henkilöstöosaston mukaan kaksikymmentä vuotta *siellä sun täällä ulkomailla. Vaikenee kuin muuri, ei vähästä hätkähdä.* Melkoinen kuvaus. Vaikka en tietenkään välttämättä usko kaikkea, mitä minulle täällä kerrotaan.”

”He ovat hyvin ystävällisiä”, hän vastaa.

”Ja olette ollut arestissa. Kasarmilla niin sanoakseni. Laitumella. Vaimonne terveydentilan takia, pitääkö paikkansa?”

”Vain aivan viime vuosina, ministeri” – *laitumella* ei kuulostanut mitenkään mukavalta – ”ja tällä hetkellä minulla on ilo sanoa, että olen varsin vapaa matkustamaan.”

”Ja nykyinen työnne oli –? Virkistäkääpä muistiani.”

Hän aikoo tehdä työtä käskettyä, painottaa monia ratkaisevan tärkeitä velvollisuuksiaan, mutta ministeri keskeyttää hänet kärsimättömästi:

”Hyvä on. Kysymykseni on siis, onko teillä varsinaista kokemusta salaisista tiedustelutehtävistä? Siis teillä *henkilökohtaisesti*”, hän varoittaa ikään kuin olisi olemassa joku toinen minä, joka on vähemmän henkilökohtainen.

”*Varsinaista* missä mielessä, ministeri?”

”Hiiviskelystä ja vakoilupuuhistä, mistä muusta?”

”Valitettavasti vain kuluttajana. Satunnaisena kuluttajana. Siis tuloksista. Ei keinoista, joilla ne on hankittu, jos ministeri tarkoittaa niitä.”

”Eikö siis edes siltä ajalta, kun olette rientänyt ympäriinsä ulkomailla, joita kukaan ei ole katsonut tarpeelliseksi luetella minulle?”

”Ikävä kyllä ulkomaanpestieni tehtävät ovat tavanneet olla enimmäkseen taloudellisia, kaupallisia tai konsulaarisia”, hän selittää turvautuen kielellisiin arkaismeihin, joita hän viljelee tuntiessaan olonsa uhatuksi. ”Toki minulla on aika ajoin ollut käytettävissäni jokunen salainen raportti – täytyy tosin mainita, ettei mikään ole ollut kovin huippusalainen. Pel-

käänpä että siinä ovat enempi vähempi kaikki kokemukseni.”

Ministeriä näyttää kuitenkin hetkellisesti rohkaisevan tämä salakähmäilykokemuksen puute, koska omahyväisen-tapainen hymy käväisee hänen leveillä piirteillään.

”Mutta olette luotettava kaveri, eikö niin? Kenties uusi näissä asioissa, mutta luotettava joka tapauksessa.”

”No, niinhän sitä mielellään ajattelee” – arasti.

”Onko TV tuttua?”

”Anteeksi?”

”Terrorisminvastainen toiminta, hitto vieköön! Onko tuttua vai ei?” – kuin idiootille.

”Pelkäänpä ettei, ministeri.”

”Mutta kai sentään *välitätte?*”

”Mistähän tarkkaan ottaen, ministeri?” – niin avuliaasti kuin mahdollista.

”Valtakuntamme hyvinvoinnista, taivaan tähden! Kansalaisten turvallisuudesta, missä he ikinä ovatkaan. Ydin-arvoistamme vastoinkäymisten aikakautena. Vaikka kansallisesta *perinnöstämme*, jos haluatte” – hän vaikutti käyttävän sanaa ikään kuin toryjen vastaisena pyyhkäisynä. ”Eli ette ole mikään velto kaappiliberaali, joka vaalii salaisia ajatuksia esimerkiksi terroristien oikeudesta räjäyttää koko saatanan maailma taivaan tuuliin.”

”En, ministeri, uskoisin voivani turvallisesti sanoa, etten ole”, hän mumisee. Hänen arkuutensa ei tartu ministeriin, joka vain pahentaa sitä:

”No niin sitten. Eli jos kertoisin, että teille kaavailemani erittäin hienovaraisen tehtävän tarkoituksena on tehdä tyhjäksi terroristivihollisen kotimaatamme vastaan suunnittelema isku, ette ilmeisesti välittömästi lähtisi tästä huoneesta?”

”Päinvastoin, olisin – no –”

”Olisitte *mitä?*”

”Mielissäni. Tuntisin olevani etuoikeutettu. Ylpeä itse asiassa. Mutta jokseenkin yllättynyt tietenkin.”

”Yllättynyt mistä? Voisitteko sanoa?” – kuin loukattuna.

”No, minun ei toki kuulu kysyä, ministeri, mutta miksi minä? Olen varma, että ministeriöllä on omastakin takaa henkilöitä, joilla on teidän etsimäänne kokemusta.”

Fergus Quinn, kansanmies, käännähtää erkkeri-ikkunaan leuka aggressiivisesti solmukkeen ylle työnnettynä, solmukkeen, jonka kiinnityskohta pullottaa tökerösti niskapoimujen alta, ja jää tutkiskelemaan hevoskaartin paraatikentän kullaväristä soraa ilta-auringossa.

”Ja jos *edelleen* kertoisin teille, ettette maanpäällisen elämänne aikana sanallakaan, teoin tai mitenkään muutenkaan saa paljastaa, että muuatta terrorisminvastaista operaatiota on edes harkittu, saati sitten toteutettu” – hän hapuilee raivokkaasti tietä ulos verbaalisesta labyrintista, johon on itsensä saattanut – ”niin innostaako se teitä vai lannistaako?”

”Ministeri, jos teidän mielestänne olen oikea mies tehtävään, otan sen vastaan mielihyvin, olipa se mikä tahansa. Ja voitte olla varma pysyvistä ja täydellisestä vaikenemisestani”, hän vakuuttaa, ja ärsyyntyneisyys siitä, että hänen lojaalisuutensa on tällä tavalla raahattu esille tarkasteltavaksi hänen silmiensä edessä, tuo hiukan väriä hänen kasvoilleen.

Quinn seisoo edelleen erkkeri-ikkunan kehystämänä hartiat lysisssä mitä parhaimpaan Churchill-tyyliin, aivan kuin odottaisi kärsimättömänä, että valokuvaajat saavat hommansa hoidettua.

”Eräät *sillat* edellyttävät vielä neuvotteluja”, Quinn ilmoittaa ankarasti omalle peilikuvalleen. ”Odottelemme vielä *vihreää valoa* varsin tärkeiltä henkilöiltä tuolla päin” – hän nyökyttelee härkämäistä päätään Downing Streetin suuntaan. ”Kun saamme sen – ja jos saamme ja vasta sitten – ilmoi-

tamme teille. Sen jälkeen toimitte sopivaksi katsomani ajan tarkkailevina silminäni ja korvinani. Eikä mitään kääritä nättiin pakettiin, onko selvä? Ei sitä ulkoministeriön tavallista salailua tai hörpötystä. Minä sanon kiitos ei. Kerrotte minulle käsityksenne asioista aivan täsmälleen. Näkemyksen, jonka on viileästi muodostanut se konkariammattilainen, joka minun pitää uskoa teidän olevan. Tuliko selväksi?”

”Täydelleen, ministeri. Olen kuullut ja ymmärrän tarkalleen, mitä sanotte” – hänen oma äänensä, joltain kaukaiselta pilveltä.

”Onko suvussanne ketään *Paulia*?”

”Anteeksi mitä?”

”Jeesus sentään, eikö tuo nyt ollut tarpeeksi yksinkertainen kysymys? Onko suvussanne ketään Paul-nimistä miestä? Onko vai eikö? Veljeä, isää, mitä lieneekään.”

”Ei ole. Ei sitten ketään.”

”Eikä *Paulineja*. Naispuolista versiota. *Pauletteja* ja mitä niitä nyt onkaan?”

”Ihan varmasti ei.”

”Entä *Andersoneja*? Onko missään Andersoneja? Tyttö-nimenä?”

”Jälleen kerran tietääkseni ei.”

”Ja olette kohtuullisessa kunnossa? Siis fyysisesti. Ettei reipas kävely epätasaisessa maastossa ala heikottaa polvia niin kuin varmasti joillekin täällä kävisi?”

”Kävelen ripeästi. Ja olen innokas puutarhuri” – samalta kaukaiselta pilveltä.

”Odotelkaa puhelua Elliot-nimiseltä mieheltä. Elliot tulee olemaan ensi merkkinne.”

”Ja mahtaakohan Elliot olla hänen suku- vai etunimensä?” hän kuulee itsensä tiedustelewan rauhoittelevasti kuin mieli-puolelta.

”Mistä vitusta minä tiedän? Hän työskentelee täysin salassa organisaatiossa, joka tunnetaan parhaiten nimellä Ethical Outcomes. Uusia tulokkaita, ja hän on siellä alan parhaiden joukossa. Näin minulle ovat asiantuntijat kertoneet.”

”Anteeksi, ministeri. Mistähän alasta mahtaa tarkkaan ottaen olla kysymys?”

”Yksityisistä puolustusalan alihankkijoista. Missä te oikein olette ollut? Tämä on nykyään homman nimi. Sodasta on tullut yritystoimintaa, jollette ole huomannut. Nykyiset ammattiarmeijat ovat tulleet tiensä päähän. Liikaa yläpainoa, kehno varustetaso, yksi prikaatinkenraali kymmentä saapasjalkaa kohti, ja valtavia rahasyöppöjä. Jollette usko, niin menkääpä muutamaksi vuodeksi puolustusministeriöön.”

”Totta kai uskon” – säikähtäneenä tästä brittiarmeijan kokonaisvaltaisesta väheksynnästä, mutta silti innokkaana pitämään miehen tyytyväisenä.

”Olette kauppaamassa taloanne, vai mitä? Jossain Harrowissa päin.”

”Harrowissa kyllä” – yllätyksen laannuttua – ”North Harrowissa.”

”Rahahuoliako?”

”Ei, ei, ilokseni voin sanoa, että kaukana siitä!” hän huudahtaa kiitollisena siitä, että saa ainakin hetkeksi palata maan pinnalle. ”Minulla on jonkin verran omaa rahaa, ja vaimoni on saanut vaatimattoman perinnön, johon kuuluu kiinteistö maaseudulla. Aiomme myydä nykyisen talomme nyt kun markkinat vielä pitävät pintansa ja eellä vaatimattomasti, kunnes teemme siirtomme.”

”Elliot sanoo, että hän haluaa ostaa Harrowin-talonne. Hän ei sano olevansa Ethicalista tai mistään muualta. Hän on nähnyt ilmoituksen kiinteistönvälittäjän ikkunassa tai jossain, käynyt katselemassa ulkoa, pitänyt näkemästään, mutta

haluaa keskustella joistakin asioista. Hän ehdottaa tapaamispaikkaa ja -aika. Teidän täytyy suostua kaikkeen, mitä hän ehdottaa. Sillä tavalla se väki työskentelee. Onko vielä jotain kysyttävää?”

Onko hän tähän mennessä kysynyt jotain?

”Sillä välin olette ihan niin kuin ei mitään. Ei sanaakaan kenellekään. Ei täällä töissä eikä kotona. Tuliko tämä selväksi.”

Ei tullut. Ei vähimmässäkään määrin. Mutta täydestä sydämestään hän antaa hämmentyneen myöntävän vastauksen kaikkeen, eikä hän muista kovin selvästi, miten pääsi sinä yönä kotiin tehtyään virkistävän perjantai-iltaisen vierailun Pall Mallin klubiinsa.

Vaimon ja tyttären pulistessa iloisesti toisessa huoneessa tuleva Paul Anderson etsii Ethical Outcomesia. *Tarkoititko Ethical Outcomes Incorporated Texasin Houstonissa?* Koska muutakaan tietoa ei ole, hän tarkoittaa.

Ainutlaatuisen pätevien geopolitiittisten ajattelijoiden upouusi kansainvälinen tiimimme Ethicalissa tarjoaa innovatiivisia, syvällisiä ja ajankohtaisia riskianalyyseja suuryrityksille ja valtioille. Ethicalissa pidämme kunnia-asianamme lahjomattomuutta, huolellisuusvelvoitetta ja ajantasaisia tietojenkäsittelytaitoja. Vartiointi- ja panttivankineuvottelupalveluita tarjolla ilman odotusta. Henkilökohtaisiin ja luottamuksellisiin tiedusteluihinne vastaa Marlon.

Sähköposti- ja postilokero-osoite niin ikään Texasin Houstonissa. Ilmainen puhelinnumero henkilökohtaisia ja luottamuksellisia Marlonille suunnattuja tiedustelujanne varten. Ei johtajien, vastaavien, neuvonantajien tai ainutlaatuisen

pätevien geopolittisten ajattelijoiden nimiä. Ei ketään Elliotia, ei etu- eikä sukunimeltään. Ethical Outcomesin emoyhtiö on Spencer Hardy Holdings, monikansallinen korporatio, jonka alaan kuuluvat öljy, vehnä, puutavara, naudanliha, rakentaminen ja hyötyä tavoittelematon toiminta. Sama emoyhtiö myös tukee lahjoitusvaroin evankelikaalisia säätiöitä, uskonnollisia kouluja ja *Raamattu*-lähetystä.

Saadaksesi lisätietoja Ethical Outcomesista näppäile tunnusluku. Hän kokee tunkeilevansa ja lannistuu, ja kun hänellä ei ole tunnuslukuakaan, hän jättää tutkimuksensa siihen.

Kuluu viikko. Joka aamu aamiaisella, koko päivän töissä ja joka ilta kotiin tullessaan hän on niin kuin ei mitään, kuten häntä on ohjeistettu, ja odottaa sitä suurta puhelua, joka joko tulee tai sitten ei, tai tulee silloin kun sitä vähiten odotetaan. Niin kuin käykin: se tulee silloin kun hänen vaimonsa nukkuu karistaakseen lääkityksen jälkivaikutukset, ja hän puuhastelee keittiössä ruutupaidassa ja vakosamettihousuissa, tiskaa erilisten astioita ja toistelee itselleen, että hänen tosiaan täytyy ottaa itseään niskasta kiinni ja hoitaa takapihan nurmikko. Puhelin soi, hän vastaa iloisella hyvällä huomenella, ja langan päässä on Elliot, joka toden totta on nähnyt ilmoituksen kiinteistövälittäjän ikkunassa ja on erittäin kiinnostunut talon ostamisesta.

Paitsi että eteläafrikkalaisen korostuksen takia hänen nimensä ei olekaan Elliot vaan *Illiot*.

Kuuluuko Elliot Ethical Outcomesin *ainutlaatuisen pätevien geopolittisten ajattelijoiden upouuteen kansainväliseen tiimiin*? Se on mahdollista, vaikka ei ilmeistä. Paddington Street Gardensin ahtaalla sivukujalla sijaitsevassa ankeassa toimistossa, missä miehet istuvat vain puolitoista tuntia myöhemmin,

Elliotilla on yllään hillitty sunnuntaipuku ja raidallinen solmio, jossa on pikku laskuvarjoja. Salaseurasormukset koristavat manikyroidun vasemman käden kolmea pulleinta sormeaa. Hänen kaljunsaa kiiltää, iho on oliivinvärinen, kasvot rokonarpiset ja lihaksikkuus huolta herättävää. Katse, joka välillä utelee viekoittavin välähdyksin ja vetäytyy sitten syrjään likaisia seinää kohti, on väritön. Englanti on niin huolitelletua, että se kävisi tarkkuuden ja lausumisen oppimateriaaliksi.

Elliot nappaa laatikosta uuden Britannian passin, nuolaisee peukaloaan ja ryhtyy selailemaan sen sivuja tärkeänä.

”Manila, Singapore, Dubai. Nämä ovat vain osa niistä mainioista kaupungeista, joissa olet käynyt tilastotieteilijöiden konferensseissa. Ymmärrätkö, Paul?”

Paul ymmärtää.

”Jos vieruskaveri lentokoneessa utelee, mikä tuo sinut Gibraltarille, niin sanot, että olet menossa taas yhteen tilastotieteilijöiden konferenssiin. Ja sen jälkeen käsket hänen pitää huolta omista asioistaan. Gibraltarilla on melkoisesti nettiuhkapelitoimintaa, eikä kaikki ole ihan puhdasta. Uhkapelipomot eivät halua pikku alaistensa puhelevan ohi suunsa. Nyt minun täytyy kysyä ihan suoraan. Onko sinulla mitään valehenkilöllisyyteesi liittyviä huolia?”

”Taitaa ehkä olla, mutta oikeastaan vain yksi”, hän myöntää asiaa harkittuaan.

”Kerroppa mikä se on. Ihan vapaasti.”

”No, se vain että kun on britti – ja ulkoministeriön palveluksessa, eli on tullut käytyä vähän siellä täällä – ja menee erittäin brittiläiselle alueelle *toisena* brittinä – niin se on vähän” – hän hakee sopivaa sanaa – ”aika hemmetin *epävarmaa*.”

Elliotin pienet pyöreät silmät kääntyvät taas häneen päin, tuijottavat rävähtämättä.

Vaikeneminen kultaa, puhuminen tappavaa

Terrorisminvastainen operaatio Gibraltarilla on niin salainen, että edes ulkoministerin yksityissihteeri Toby Bell ei tiedä siitä mitään. Toby on kuitenkin varma, että ministeriössä muhii skandaali. Terroriteollisuutta alati paisuttava salaisen tiedustelutiedon kaupittelu on räjähtämässä käsiin, eikä vapaa maailma voi muuta kuin katsoa vierestä. Tobykin kädet ovat sidotut. Kolme vuotta myöhemmin hän on tiukan paikan edessä. Kuunnellako omatuntoaan vai hänen majesteettinsa hallitusta? Pelissä ovat Toby'n ura, itsekunnioitus – ja henki.

84.2

ISBN 978-951-31-7559-7

9 789513 175597

www.tammi.fi | Päällys Mika Tuominen